

Sygn. akt V CSK 151/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa J. B.

przeciwko J. K.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1220 (jeden

tysiąc dwieście dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów

postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W. oddalającego powództwo o ochronę dóbr osobistych i zapłatę.

W skardze kasacyjnej od tego wyroku powód uzasadniał wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.). Dlatego też przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze dla innych spraw, którego wyjaśnienie pozwoli przyjąć właściwą wykładnię określonych przepisów prawa. Zagadnienie powinno być sformułowane na tyle ogólnie, że nie może w nim chodzić o sposób rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie SN z dnia 9 września 2004 r. II CZ 94/04, nie publ.).

Na tym tle kwalifikacji istotnego zagadnienia prawnego nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącego zagadnieniu wyrażającemu się w pytaniu czy należyta staranność działania oraz rzetelność uzasadnienia oceny częściowej w związku z egzaminem adwokackim przez egzaminatora powołanego przez Ministra Sprawiedliwości podlegają weryfikacji przez sąd powszechny rozpoznający powództwo o ochronę dóbr osobistych (art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 78e ust. 2 i 3 ustawy Prawo o adwokaturze), na które odpowiedzi udziela orzecznictwo Sądu Najwyższego, w powołanych przez Sądy orzekające w sprawie judykatach

dotyczących wykładni art. 24 k.c. Wbrew stanowisku skarżącego powszechnie akceptowana jest w orzecznictwie koncepcja uznająca za okoliczność wyłączającą bezprawność naruszenia dóbr osobistych działanie w ramach porządku prawnego. Zgodnie z ugruntowaną linią orzeczniczą działanie organu publicznego może być oceniane jako bezprawne w przypadku wyraźnego i poważnego naruszenia przepisów prawa poprzez wykroczenie poza cel i zakres postępowania lub sformułowanie ocen czy użycie sformułowań nieuzasadnionych, obraźliwych czy zniesławiających. Nie odbiega od niej stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) powołanym przez skarżącego dla wykazania rozbieżności w orzecznictwie.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy, w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych przyczyn, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.